

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Seguint l'estela brossiana

La corda Espectacle gastropoètic

IDEA ORIGINAL: ALBERT MESTRES

Sala Àtrium. 22 de juny
Direcció: Ferran Echegaray, Jordi Font, Toni Mas,
Albert Mestres i Eva Ortega

La poesia escènica de Joan Brossa defuig el teatre convencional i s'endinsa en el terreny de l'insòlit. En una exploració constant de les possibilitats del llenguatge poeticoteatral, Brossa hi experimenta amb tota mena d'estètiques, gèneres i formes, que duu al seu camp d'acció. Crea, d'aquesta manera, una nova *convenció conscient*, d'inspiració meierholdiana, que trenca amb els esquemes del teatre regular i juga amb les expectatives del públic. En un procés deliberat de recontextualització i resignificació, posa l'accent en el caràcter profundament ritual de les arts escèniques.

Seguint el camí fressat per Brossa, *La corda* engloba onze peces/accions de diversos dramaturgs que tenen com a denominador comú la seva adscripció a la poesia escènica i el factor sorpresa que desencadenen. Ideat per Albert Mestres, l'espectacle s'adjectiva com a "gastropoètic" i es presenta com una "experiència irrepètible". Amb tota intenció, es recrea constantment en els prejudicis i automatismes de l'espectador i convida a practicar la dimensió d'"esdeveniment social", de ritu d'iniciació de les arts escèniques.

Les peces incloses en *La corda* coincideixen a dotar la paraula de performativitat i a treure el públic de la *zona de confort*. El minimalisme brossianetateatral (*Els joves ocells* i *Pel·lícula*, el millor film *inèdit* del poeta) troba un bon aliat en la capacitat metafòrica de les propostes de Joan Cavallé (*Insectes*,

La corda i *Pluja*) o en l'efecte paròdic de la mort tràgica (*M i L*) o els tabús sexuals (el film *Virginitat*) del mateix Albert Mestres. Més mimètiques de la poètica brossiana, però igualment suggestives, són les aportacions dels altres autors: Eva Ortega planteja una reflexió sobre les percepcions induïdes (*Servei d'audiodestrucció*); Xantal Gabarró, una introspecció que, tot i expressar-se en monosíl·labs, cerca l'empatia (*Autoretrat*), i Ferran Echegaray, un símil en què solemnement s'esquartera en viu una ànima de càntir (*Pa*).

Pot ser un bon botó de mostra de la tònica de l'espectacle la peça de Cavallé que serveix per batejar-lo: *La corda*. En entrar de nou al teatre després de l'entreacte, l'espectador veu com baixa una corda del sostre al mig de l'espai escènic, convenientment il·luminat. Quan arriba gairebé a terra, comença a recargolar-se sobre el seu eix i, de sobte, passa un fet imprevis que descol·loca o espanta els espectadors. Les opcions

que es generen per atorgar un mínim sentit al que s'ha produït són múltiples, com també és diversa la significació que pren aquesta peça en relació amb el conjunt de l'espectacle.

Homenatge implícit a Brossa, l'experiència ideada per Mestres pot semblar una successió de rareses o excen­tricitats sense cap ni peus, una mica estrofolàries, per a un públic gens avesat als codis de la poesia escènica. Per poc que s'hi lliuri, tanmateix, l'espectador s'adonarà que l'"experiència" està pensada minuciosament, tant a dins del teatre com a fora. Un exemple: des del primer moment que el director en persona obre la cortina vermella, la concurrència es troba amb uns paraigües de colors que de seguida remetent a *Pluja*. En els entreactes, sense solució de continuïtat, se serveix un piscolabis molt especial al vestíbul: una singular taula parada de beure i menjar que canvia imperceptiblement. El festí gastropoètic està servit.